

Sygn. akt III AUa 362/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Krzysztof Szewczak (spr.)
Protokolant: Anna Szymanek-Leziak	

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r. w Lublinie

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. akt IV U 744/13

oddala apelację.

III AUa 362/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 kwietnia 2013 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił S. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ nie stwierdzono u niego niezdolności do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji S. W. domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił S. W. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że pozwany organ rentowy decyzją z dnia 30 marca 2012 r. przyznał S. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do dnia 31 marca 2013 r. Ubezpieczony w dniu 21 lutego 2013 r. wystąpił do (...) Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. W trakcie rozpoznawania tego wniosku lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22 marca 2013 r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Po rozpoznaniu sprzeciwu wnioskodawcy od tego orzeczenia komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 19 kwietnia 2013 r. stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Opierając się na tym ostatnim orzeczeniu, organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W celu weryfikacji dokonanej przez organ rentowy oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, w tym jego zdolności do pracy, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń rozpoznanych u S. W. już wcześniej, m.in. w toku postępowania administracyjnego.

Biegli lekarze specjaliści z zakresu: ortopedii, neurologii, okulistyki i psychiatrii oraz biegły psycholog w wydanej opinii rozpoznali u wnioskodawcy: pourazowy zanik nerwu wzrokowego lewego, ślepotę oka lewego, niezborność nadwzroczną oka prawego, stan po przebyłym urazie głowy ze stłuczeniem mózgu, krwiakami przymózgowymi leczonymi operacyjnie w 2006 r., wygojone złamanie prawego obojczyka i kostki bocznej lewej goleni, funkcjonowanie intelektualne w granicach normy z obecnymi deficytami, miernie nasilone osłabienie funkcji poznawczych na skutek zmian organicznych w centralnym układzie nerwowym, zaburzenia emocjonalne uwarunkowane dysfunkcją centralnego układu nerwowego, organiczne zaburzenia osobowości i zachowania, organiczną chwiejność afektywną i łagodne zaburzenia funkcji poznawczych. Mając na uwadze takie rozpoznanie schorzeń biegli stwierdzili, że powodują one u wnioskodawcy dalszą częściową niezdolność do pracy, tj. okresowo od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r. W uzasadnieniu tej opinii biegła lekarz okulista w odniesieniu do schorzeń narządu wzroku stwierdziła, że ubezpieczony od czasu wypadku komunikacyjnego nie widzi na lewo oko, ale ostrość wzroku oka prawego do dali i bliży w okularach jest bardzo dobra. Wnioskodawca jest zaadaptowany do praktycznej jednowzroczności i taki stan narządu wzroku nie sprowadzałby niezdolności do pracy w przypadku wykonywania zawodu nie związanego z obsługą urządzeń w ruchu. Z uwagi jednak na wykształcenie techniczne ubezpieczonego (kierowca-mechanik), praca w tym zawodzie (przy jednowzroczności) mogłaby stanowić bezpośrednie zagrożenie dla jego życia lub zdrowia, dlatego uzasadnione jest uznanie ubezpieczonego za częściowo niezdolnego do pracy. Biegły ortopeda wskazał, że stan morfotyczno-czynnościowy narządów ruchu nie wskazuje na istnienie schorzenia, które naruszałoby prawidłowe funkcjonowanie organizmu w stopniu powodującym utratę zdolności do pracy w stopniu znacznym. Przebyte złamanie obojczyka i kostki bocznej wygoiło się bez upośledzenia czynnościowego. W związku z tym brak jest niezdolności do pracy ze względu na stan narządu ruchu. W odniesieniu do funkcjonowania psychicznego ubezpieczonego biegli wskazali, że badanie psychologiczne wykazało, iż funkcjonuje on intelektualnie w granicach normy z obecnymi deficytami. Występujące miernie nasilone osłabienie funkcji poznawczych na skutek zmian organicznych w CUN pozwala na zdiagnozowanie łagodnych zaburzeń funkcji poznawczych. Psychiatrycznym skutkiem przebytego w 2006 r. urazu głowy ze stłuczeniem mózgu są trwające do dzisiaj organiczne zaburzenia osobowości oraz organiczna chwiejność afektywna (szybka męczliwość, bóle i zawroty głowy, poczucie niewydolności psychicznej i fizycznej). Choć dolegliwości te przebiegają u ubezpieczonego łagodnie i nie wymagały dotychczas leczenia psychiatrycznego, to ograniczają one jego zdolność do wykonywania pracy zgodnej z wyuczonymi kwalifikacjami. Wnioskodawca nie powinien pracować na wysokości, w hałasie, ani obsługiwać urządzeń w ruchu. Dolegliwości te wraz z innymi schorzeniami sprowadzają u ubezpieczonego okresową częściową niezdolność do pracy zawodowej. Biegły neurolog również wskazał na zasadność orzeczenia u wnioskodawcy częściowej niezdolności do pracy w wyuczonym zawodzie kierowcy-mechanika, a także na innym podobnym stanowisku. Podniósł, że u wnioskodawcy nie stwierdza się objawów ogniskowego uszkodzenia struktur OUN, a także objawów niewydolności krążenia mózgowego i aktywnych objawów zespołu korzeniowego kręgosłupa. Niemniej dolegliwości neurologiczne czynią S. W. częściowo niezdolnym do pracy w wyuczonym zawodzie kierowcy-mechanika.

Sąd Okręgowy nadto ustalił, że wnioskodawca ma wykształcenie zawodowe. Z zawodu jest kierowcą-mechanikiem. W wyuczonym zawodzie pracował przez około 10 lat. Od 1999 r. ubezpieczony prowadzi działalność gospodarczą, której

przedmiotem jest montaż stolarki okiennej. W 2006 r. został poszkodowany w wypadku komunikacyjnym, w którym doznał urazu głowy ze stłuczeniem mózgu.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia, czy jest on w dalszym ciągu częściowo bądź też całkowicie niezdolny do pracy. Sporządzona na tę okoliczność opinia łączna biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: ortopedii, neurologii, okulistyki, psychiatrii oraz biegłego psychologa dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony w dalszym ciągu, tj. w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r. jest osobą częściowo niezdolną do pracy. W wydanej opinii biegli stwierdzili, że stopień zaawansowania schorzeń dotyczących narządu wzroku ubezpieczonego, dolegliwości neurologicznych oraz dolegliwości związanych z jego stanem psychicznym w dalszym ciągu powoduje u niego częściową niezdolność do pracy w wyuczonym zawodzie kierowcy-mechanika oraz jak wskazała biegła neurolog, również na innym podobnym stanowisku. W ocenie biegłych z uwagi na rodzaj schorzeń ubezpieczony nie powinien wykonywać pracy na wysokości, w hałasie, ani obsługiwać urządzeń w ruchu.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił tę opinię biegłych jako miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów właściwych do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w świetle rozpoznanych u niego schorzeń, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji medycznej oraz badaniem bezpośrednim wnioskodawcy. Opinia ta, zdaniem Sądu Okręgowego, jest spójna i logiczna oraz należy uzasadniona. Sąd I instancji nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy specjalistów z zakresu okulistyki, neurologii i psychiatrii, gdyż zarzuty do powyższej opinii sformułowane przez członka komisji lekarskiej ZUS stanowiły jedynie polemikę z ustaleniami biegłych wynikającą z odmiennej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego przez organ rentowy. Sąd Okręgowy nadto podniósł, iż nie można zgodzić się z organem rentowym, że opinia biegłych nie uwzględnia przebiegu pracy zawodowej ubezpieczonego, który z zawodu jest kierowcą-mechanikiem, ale od wielu lat prowadzi działalność gospodarczą zatrudniając kilku pracowników. Biegli odnosząc stan zdrowia wnioskodawcy do jego wyuczonego zawodu kierowcy-mechanika, kierowali się dyspozycją przepisu art.12 ust.3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie ulega poza tym wątpliwości, że ustalenia biegłych dotyczące niemożności wykonywania przez wnioskodawcę pracy na wysokości, w hałasie oraz związanej z obsługą urządzeń w ruchu odnoszą się również do czynności wykonywanych przez niego w ramach działalności gospodarczej polegającej na montażu okien. Ubezpieczony przyznał, że przed wypadkiem w 2006 r. zatrudniał pracowników do czynności pomocniczych, natomiast sam wykonywał większość czynności związanych z przedmiotową działalnością, tj. jeździł z towarem do klientów kierując samochodem ciężarowym, a następnie montował okna, co wiązało się niejednokrotnie z pracą na wysokości (przy montażu okien z zewnątrz), a także z obsługą różnego rodzaju urządzeń takich jak piły, wiertarki, młoty. Schorzenia narządu wzroku (praktyczna jednoocność), schorzenia natury neurologicznej oraz związane ze stanem psychicznym ubezpieczonego powodują, że obecnie nie jest on w stanie wykonywać tego rodzaju czynności.

Mając na uwadze, że wnioskodawca S. W. spełnił wszystkie przesłanki prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, bliżej określone w art. 57 ust. 1 w związku z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy okresowo od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r.

Apelację od tego wyroku wniósł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości apelant zarzucił mu:

a/ naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie wyrażonej w tym przepisie zasady swobodnej oceny dowodów, a także niedostateczne wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy;

b/ naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie tych przepisów prowadzące do przyjęcia, że S. W. jest częściowo niezdolny do pracy.

W konsekwencji tych zarzutów organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia Sądu I instancji i wyprowadzone na ich podstawie wnioski Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sprawia to, że nie zachodzi potrzeba powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych oraz dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku interpretacji przepisów prawa mających zastosowanie w sprawie niniejszej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 1998 r., II CKN 923/97 – OSNC 1999, z. 3, poz. 60; z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 21/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 356/98 – LEX nr 50863; z dnia 7 kwietnia 2004 r., IV CK 227/03 – LEX nr 585855; z dnia 20 maja 2004 r., II CK 353/03 – LEX nr 585756; z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 110/09 – LEX nr 518138; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II PK 312/09 – LEX nr 602700).

W apelacji organu rentowego przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128).

W pierwszej kolejności należy więc odnieść się przedstawionego w apelacji zarzutu naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji przy dokonywaniu oceny dowodu z opinii łącznej biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: ortopedii, neurologii, okulistyki, psychiatrii oraz biegłego psychologa, granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją tego przepisu. Naruszenia ostatnio powołanego przepisu apelant upatrywał w nieuwzględnieniu przez Sąd Okręgowy zgłoszonych przez niego zastrzeżeń do opinii biegłych oraz w oddaleniu jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy specjalistów z zakresu tych samych schorzeń, tj. okulistyki, neurologii i psychiatrii, przez co doszło, jego zdaniem, do niedostatecznego wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zarzut ten należy uznać za chybiony.

Dowód z opinii biegłych również podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując jej sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 – OSNC 2001, z. 4, poz. 64 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 – LEX nr 52 544). Wnioski, które Sąd I instancji wyciągnął poddając ocenie zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym powołaną wyżej opinię łączną biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii, ortopedii, okulistyki i psychiatrii oraz biegłego psychologa, przy zastosowaniu przy tym kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c., zostały logicznie uzasadnione i są zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Trafnie Sąd Okręgowy zauważył, że zarzuty do opinii biegłych zgłoszone przez organ rentowy stanowią jedynie polemikę z ustaleniami biegłych wynikającą z dokonanej przez organ rentowy odmiennej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. W zastrzeżeniach do opinii biegłych organ rentowy zarzucił, iż nie uwzględnia ona przebiegu pracy zawodowej wnioskodawcy i jej obecnego charakteru. Zarzut ten został powtórzony w apelacji, w której ZUS dodatkowo podniósł, że ubezpieczony co prawda z wykształcenia jest kierowcą-mechanikiem, ale od kilkunastu lat prowadzi działalność gospodarczą. Po urazie głowy doznany w wypadku komunikacyjnym w 2006 r., którego następstwem jest istniejąca jednoocność, S. W. zatrudniając kilku pracowników nadal prowadzi działalność gospodarczą. Zarzut ten należy uznać za chybiony. Trafnie Sąd Okręgowy podniósł, iż biegli wydając opinię mieli na uwadze te wszystkie okoliczności. Zawarte w opinii biegłych stwierdzenie, że ubezpieczony nie powinien pracować na wysokości, w hałasie oraz nie powinien obsługiwać urządzeń w ruchu, odnosi się nie tylko do wykonywania przez niego wyuczonego

zawodu kierowcy-mechanika, ale również do wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w ramach prowadzonej działalności gospodarczej polegającej na montażu stolarki okiennej. Z niezakwestionowanych przez apelanta ustaleń Sądu I instancji wynika, że przed wypadkiem komunikacyjnym, któremu S. W. uległ w 2006 r., bez pomocy pracowników sam wykonywał większość czynności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą, a mianowicie samochodem ciężarowym, którym kierował, zawoził towar do klientów, a następnie montował dostarczone okna. Montaż okien nierzadko był wykonywany z zewnątrz, co wiązało się z pracą na wysokości. Był on również związany z obsługą różnego rodzaju urządzeń takich jak piły, wiertarki, młotki itp. Obecny stan narządu wzroku (praktyczna jednooczność), schorzenia neurologiczne oraz związane ze stanem psychicznym sprawiają, jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, że ubezpieczony nie powinien wykonywać tego rodzaju czynności. W tym miejscu należy z całą mocą podkreślić, iż ocena zawarta w opinii łącznej biegłych wynika z uwzględnienia całokształtu schorzeń ubezpieczonego, które wspólnie sprowadzają u niego częściową niezdolność do pracy.

Trafnie Sąd Okręgowy również przyjął, że nie zachodziła potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy: okulisty, neurologa i psychiatry. Wobec wyjaśnienia przez biegłych lekarzy: okulistę K. S., ortopedę M. R., neurologa P. W. i psychiatrę J. U. oraz psychologa klinicznego N. W. że rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia spowodowały utratę przez niego w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że wszystkie sporne okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione i w związku z tym nie zachodziła potrzeba uzupełniania postępowania dowodowego o dowód z opinii biegłych lekarzy tych samych lub jeszcze innych specjalności medycznych.

Sąd I instancji przy ocenie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym mającego zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy dowodu z opinii łącznej biegłych lekarzy: okulisty, neurologa, ortopedy i psychiatry oraz psychologa klinicznego, nie dopuścił się przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może bowiem naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 1999 r., II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000, nr 6, poz. 252; z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – OSNAPiUS 2001, nr 7, poz. 216 oraz z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr 55 167). Organ rentowy w apelacji nie wskazał natomiast żadnych powodów, dla których w/w opinię łączną biegłych lekarzy: okulisty, neurologa, ortopedy i psychiatry oraz psychologa klinicznego, na której został oparty zaskarżony wyrok, należałoby uznać za niewiarygodną. W apelacji nie została zakwestionowana ani wiedza fachowa tych biegłych, ani dokładność przeprowadzonych przez nich badań oraz analizy dokumentacji leczenia wnioskodawcy. Reasumując należy uznać, iż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów w pełni odpowiada kryteriom określonym w art. 233 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego na podstawie dowodu z opinii łącznej biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: okulistyki, neurologii, ortopedii i psychiatrii oraz psychologii klinicznej. Ocenił tę opinie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej i uznał ją za przekonującą. Należy przy tym zauważyć, iż odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04 – LEX nr 151656).

Ostatecznie należało więc przyjąć, że S. W. jest częściowo niezdolny do pracy okresowo od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 31 marca 2015 r. To sprawiło, że przedstawiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 12 ust. 3 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 1440 ze zm.) poprzez przyjęcie, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, w okolicznościach sprawy niniejszej również nie mógł być uznany za trafny.

Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.